

Roderick Godevaar was een succesvol zakenman. Een bruisend type in een leven vol communicatie, manipulatie en heerszucht. Zijn kantoor stond strak van efficiëntie en ambitie, weerspiegeld in glimmend designmeubilair van aluminium. Altijd was hij keurig in het pak met een kleurrijke stropdas en hij droeg op maat gemaakte Italiaanse merkschoenen van lichtbruin leder. Met zijn haren strak achterovergekamd straalde hij succes uit: een man die wist waar hij het over had en iedereen met het grootste gemak om zijn vinger wond. Voor zijn deur stond een glanzende BMW cabrio.

Dat was de buitenkant, maar in werkelijkheid handelde hij in gebakken lucht. Ten faveure van louter zichzelf en ten koste van bedrijven waar kaderleden zich door hem om de tuin lieten leiden. Mooie handel, vond hij. Als directieleden hem voor een marketingstrategie benaderden - met alle mogelijke toeters en bellen - kregen zij een offerte gepresenteerd die zo veel opties open liet, dat hij met een gerust hart achterover kon leunen. Dan kwam het lastige: het verzinnen van de strategie en - heel belangrijk - dé Slogan. Als die goed was, kon hij niet meer stuk. Daar moest hij dan even op kauwen. Het kwam altijd wel in hem op. Meestal onder de douche. Soms stimuleerde hij de flow met een lijntje coke of een fles Tullamore Dew. En als het idee dan eenmaal vaste vormen had aangenomen, was de rest slechts kinderspel. Hij presenteerde het resultaat op het hoofdkwartier van de klant met behulp van een gelikte powerpoint-presentatie en een lulverhaal van niet langer

dan een uur waarin alle holle, betekenisloze, eufemistische, uitgemolken en de onbegrijpelijke gemeenplaatsen van de marketingsector aan bod kwamen. Met altijd een voorspelbaar resultaat en mompelende instemming. Natuurlijk waren er altijd kritische onderlullen of kritikuten die kanttekeningen plaatsten, maar die veegde hij steevast en met groot gemak van tafel met een oneliner van Lao Tse of een andere, door hem verzonden Chinese filosoof. Het hele circus eindigde dan met een pittige factuur voor conceptontwikkeling, à raison van tienduizend euro. Afkeurenswaardig? Hij vond van niet. Zijn motto: 'Ago ergo sum'. Klassiek geschoolden wisten dan meteen wat hij daarmee bedoelde en de mindere goden zochten het wat hem betreft maar even op.

Toen kwam vanuit het niets de grote omwenteling in zijn leven en begonnen de leden van de Acht, zoals zij zich op het internet noemden, een belangrijke rol te spelen, waarvan hij de geheimen wilde doorgronden. Hij verlangde ernaar de mystiek ervan te kunnen oplossen. Voor hem gold het als de ultieme uitdaging. Zijn flitsende leven had hij ervoor op een laag pitje gezet. Hij kwam door zijn broer Aron in de ban van de wordenaars op het internet. De wereld van de door hem zeer bewonderde kleine kring van taalkunstenaars was er een van artistieke extase, zoals die in zijn turbobestaan volledig ontbrak.

Aron noemde zich dichter en had zich een clichématig imago aangemeten. Haar tot tussen zijn schouderbladen, dat hij altijd in een staart droeg. Zijn voorhoofd kalend en meestal droeg hij een vilten cowboyhoed met opstaande

randen. Hij beschouwde het prozeren als zijn allerbelangrijkste bezigheid. Daarnaast was hij klusjesman of ramenlapper, louter om zijn rekeningen te kunnen betalen. Hij hield van zijn grote passie en hij had er ook talent voor. Dat Roderick zijn proza prachtig vond en hem diep kon ontroeren, liet hij zijn broer nooit blijken in de periode dat hij onuitstaanbaar was. Als zijn oudere broer vond hij het toen zijn taak een voorbeeld voor Aron te zijn. Zoals hun vader dat voor hem was geweest, die hem zijn levenswijsheid had bijgebracht. Zijn vader, de held, die hij aanbad en die veel meer van hem dan van Aron hield. Met zijn vader vormde hij een span om broerlief er steeds maar op te kunnen wijzen dat zijn gemijmer en gekriebel in mottige schriftjes vrij dom en nutteloos was. Dat hij beter zijn energie kon steken in meer serieuze zaken; handel drijven, zoals Roderick. Het had echter geen effect. Aron bleef halsstarrig dichten. Toen Arons eerste bundel met een presentatie werd gelanceerd had Roderick hem lauwtjes gefeliciteerd met een geforceerde glimlach. Roderick was toen al jaloers op hem, en meer nog op het respect dat zijn broer kreeg in zijn bevlogen dichterskringen, waar hij een graag geziene en meer dan welkome gast was. Roderick zoog de namen op van de schrijvers en dichters waar zijn broer over sprak, googelde ze, printte het fraaiste werk uit en legde daarmee bloemlezingen aan.

Op de avond van de dag dat Aron zich had aangesloten bij De Wordenaars, oftewel De Taaliban, vertelde hij Roderick over het initiatief. Thuis zocht Roderick het op en meldde zich er met een avatar en onder een pseudoniem ook voor aan. Uit zijn profiel kon niemand

opmaken wie er werkelijk aan het woord was. Ene Angélique kwam met een voorstel, dat hij met beide handen had aangrepen. Hij voelde zich er meer dan paraat voor en had voor zichzelf al wat geschreven, dat hij alleen aan zijn broer had laten lezen.

Een poot uitdraaien

Onder luid gejuich werd de kapitein uit zijn hut gesleurd. Onder nog luider gejoel werd hij gegrepen en opgetild door vier potige matrozen. De bootsman, die de leiding van de muiterij had, kwam met een satanische grijns nader en schroefde het houten been van de kapitein los. Vervolgens wierp hij de prothese met een triomfantelijke kreet overboord. Bulderend van het lachen keken de muiters toe hoe de kapitein als in een slapstick hulpeloos over het dek hinkte. Wat een vreselijke vernedering, dacht de ongelukkige al hinkend, terwijl de tranen hem over de wangen liepen.

Het was september 1491, en wreedheden zoals deze waren meer schering dan inslag.

‘Helemaal niet gek,’ had Aron tot Rodericks grote opluchting gezegd. Aron wist niet dat zijn broer lid was geworden van ‘De Acht’ en Roderick liet dat maar zo. Zeer gedreven, als vanuit een oerdrift, stortte Roderick zich op De Taaliban en leverde bijdragen die door de andere leden zeer werden gewaardeerd. Hij genoot als nooit tevoren en zijn handel in gebakken lucht had hij de rug toegekeerd. Zijn stukjes in Het Manuscript, zoals hun

gezamenlijke boek in wording genoemd werd, voelde hij aan als een heilige missie.

Helaas was alles fout gelopen na een onstuimige laatste meeting in hun stamkroeg De Vijf Elementen, waar ze elke dertiende van de maand vergaderden. Daar troffen de leden elkaar steeds in de zijzaal van het etablissement dat als occult café bekend stond. Immer in avatar-kostuums en ze spraken elkaar uitsluitend toe met gebruikmaking van stemvormers.

Was het melancholie, die Roderick die avond terug naar dat café dreef? Hij had er geen idee van. Maar in het halfduister van het lege drinklokaal kon hij in alle rust en met gepaste weemoed het grootse verleden van ‘De Acht’ overpeinzen.

Juist toen hij had besloten zijn moede hoofd neer te leggen op de tapkast, tikte Fatso, de barman, hem op zijn schouder. Roderick keek naar hem op. Het gezicht van de uitbater stond strak en de punten van zijn Dahli-snor trilden. Met bevende vinger wees Fatso naar de zaal waar overdag door meestal bejaarde heren werd gebiljart. Roderick volgde zijn handwijzing en hij verstijfde. Zag hij het goed door de dikke mist van tabaksrook? Zaten daar, aan de leestafel, zijn vrienden in doodse stilte, de hoofden gebogen bij een stapel papier?

‘Woordenaars! Woordenaars, zijn jullie het?’ riep hij, schor van door drank gestimuleerde emoties. Langzaam draaiden hoofden in zijn richting. Tegelijk hieven ze hun glazen en grijnsden hem toe. Roderick tuimelde van zijn kruk en trachtte door de mist te breken. Maar als in een nachtmerrie kon hij nauwelijks vooruit komen. Toen hij

eindelijk doorbrak en de mist in witte slierten aan hem kleefde, waren zijn vrienden verdwenen.

Op de leestafel lag een lijvig pak papier. Roderick nam het langzaam op en bekeek het schutblad. Dit, zo beseftte hij, moest de legendarische, nooit uitgegeven nalatenschap van 'De Acht' zijn.

Hij reed - zijn hart bonsde van opwinding - huiswaarts met het waardevolle manuscript naast zich op de passagiersstoel. Thuis, aan zijn keukentafel rook hij aan de zijkant, zoals hij altijd deed met een oud boek, in de verbeelding dat de geheimzinnige geur iets van het mysterie zal prijsgeven. Zou het de deuren naar die wereld openen en de kruisvaarder van alle enigmatische boeken zijn?

Roderick versneed met een scheermesje drie lijntjes coke op het gladde tafelblad. Met een rietje snoof hij met diepe halen het witte poeder op. Na het laatste lijntje schudde hij met zijn hoofd, schonk zich een vol glas Tullamore Dew in en legde het voorblad opzij. Op de volgende pagina stonden de acht avatars, die hij goed kende en het midden hielden tussen runen en karakters: de symbolen van 'De Acht'. Een bang vermoeden bekwam hem. Zou het, zoals eerder, onleesbaar zijn? Zouden ze vertaling en nadere interpretatie behoeven van een deskundige in handschriften en talen uit vervlogen eeuwen? Het manuscript was in een oude taal geschreven, vermoedde hij. Het was hem in ieder geval onbekend, maar hij herkende tot zijn geruststelling hier en daar het Nederlands. Zijn vertrouwen groeide dat hij in de tekst zijn weg kon vinden en even wentelde hij in het proza van zijn geprezen vrienden: De Taaliban van het internet.

Hij schonk zijn glas nog eens vol en voelde dat de zware middelen die hij tot zich had genomen hun tol begonnen te eisen. Het maakte hem melancholiek en, meer nog, onverschillig. Wat was Het Manuscript meer dan een stapel papier en wat moest hij ermee? Het verbaasde hem dat de letters steeds versprongen, alsof het boek zichzelf aan het schrijven was. In een door de mix van verdovende middelen veroorzaakte opwelling propte hij de stapel in een boodschappentas. Hij wist immers toch wel wat er in stond en bagatelliseerde de opgeklopte poeha van hemzelf en zijn vrienden. De wereld was beter af zonder. Hij trok zijn jas aan en wandelde door de kou naar de rand van zijn wijk. Van de donkergroene papiercontainer bij het park opende hij het luik en daar stortte hij de stapel papier in.